

Arrest

nr. 119 735 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot niet-verlenging van het BIVR en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 november 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 november 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 26 mei 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 augustus 2005 dat verder onderzoek noodzakelijk is. De commissaris-generaal trof op 17 oktober 2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemde-

lingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 27 juni 2008, nr. 13 263).

1.4. Verzoeker diende op 10 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag op 28 januari 2010 ontvankelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond op 17 februari 2011. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 24 januari 2012, nr. 73 827).

1.7. Verzoeker diende op 9 december 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verleende verzoeker op 13 januari 2012 een tijdelijke verblijfsvergunning omwille van medische redenen.

1.9. Op 20 juni 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verblijfsverlenging. Verzoeker werd hiervan op 21 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 27.03.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 09.12.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 13.01.2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 11.05.2012 tot 09.04.2013, , dit BIVR maq niet langer verlenqd worden.

Redenen:

Als voorwaarde voor de verlenging werd er gesteld dat betrokkene geen nieuwe inbreuken tegen de openbare orde zou gepleegd hebben nadat hij reeds werd veroordeeld op:

- 17.06.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3jaar voor 5 maanden voor poging tot wanbedrijf, gewone diefstal en mededader.*
- 26.10.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden voor mededader, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, bij nacht.*

Betrokkene werd ook nog op 30.04.2010 veroordeeld door de politierechtbank van Dendermonde voor rijden zonder rijbewijs en rijden onder invloed en op 28.04.2011 door de politierechtbank van Antwerpen voor rijden zonder rijbewijs en rijden zonder verzekeringsbewijs.

Gezien deze feiten werd aan betrokkene uitdrukkelijk meegedeeld (zie instructies tot machtiging tot tijdelijk verblijf d.d. 13.01.2012) dat een verlenging van zijn verblijf medeafhankelijk was van eventuele nieuwe inbreuken tegen de openbare orde.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 22.02.2012 door de politie van Antwerpen werd opgepakt voor bezit van drugs (PV AN.60.LB.025/05/12).

Betrokkene heeft met zijn gedrag herhaaldelijk de openbare orde geschaad en de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf niet gerespecteerd. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.

(...)"

1.10. Eveneens op 20 juni 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 21 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van (...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.(...), G.(...), geboren te Jerevan op 29.12.1975, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sedert 09.04.2013"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat hij een nieuw middel wenst op te werpen dat van openbare orde is en verband houdt met het 7^e protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). De raadsman legt de Franstalige tekst neer van het 7^e protocol en baseert zich op de procedurele garanties bij de uitwijzing van vreemdelingen en meent dat het een kwestie van openbare orde betreft die de Raad ambtshalve kan onderzoeken.

2.2. De verwerende partij geeft ter terechtzitting te kennen dat zij zich niet kan verdedigen op het middel aangezien onvoldoende wordt verduidelijkt op welke wijze het bewuste protocol bij het EVRM zou zijn geschonden.

2.3. De Raad merkt op dat een middel dat niet in het verzoekschrift is ingeroepen later niet meer kan worden ingeroepen, tenzij het middel van openbare orde is of de verzoeker, gelet op de gegevens die hem bekend waren, het middel niet kon inroepen op het ogenblik van het indienen van het oorspronkelijk verzoekschrift (cf. RvS 14 september 2009, nr. 196.015). Ook middelen die de openbare orde raken, dienen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in principe in het verzoekschrift ontwikkeld te worden, tenzij de grondslag ervan pas aan het licht is kunnen komen door inzage van het administratief dossier (RvS 26 april 2007, nr. 170.603). De raadsman van verzoeker maakt geenszins duidelijk welke nieuwe feitelijke elementen aanleiding zouden hebben gegeven tot een schending van de procedurele garanties die in het 7^e protocol bij het EVRM zijn opgenomen zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij dit middel onmogelijk in zijn oorspronkelijk verzoekschrift had kunnen uitwerken. Uit niets blijkt overigens dat de Raad verplicht zou zijn een dergelijk middel ambtshalve te onderzoeken.

Het ter terechtzitting aangevoerde middel is niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en *"de manifeste appreciatie-vergissing"*. Verzoeker betoogt in zijn middel het volgende:

"In het administratief dossier blijkt het door tegenpartij aangehaald PV van 22/02/2012 niet aanwezig te zijn, doch enkel een synthesesdocument van een telefoongesprek tussen een niet-geïdentificeerde

ambtenaar of bediende van de DVZ en een anonieme gesprekspartner van de Federale Politie, met als beweerd antwoord van de Federale Politie:

"[M.G.] is in de algemene nationale gegevensbank voor 2012 gekend voor één feit, ni. bezit van drugs (cannabis), op 22/02/2012 te Antwerpen (PVnr. AN.60.LB025705/12). "

Een administratieve beslissing die zulke schadelijke gevolgen met zich meebrengt als de intrekking van een verblijfsvergunning kan bezwaarlijk gesteund worden op een louter anoniem gesprek, zonder verder onderzoek naar de inhoud van het aangehaald PV, noch het gevolg dat eraan gegeven werd. Het gebrek aan beschrijving van de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het opstellen van het PV kan hoegenaamd geen aanleiding geven tot de besluiten die tegenpartij hieruit heeft getrokken, ni. dat betrokkene met zijn gedrag herhaaldelijk de openbare orde geschaad heeft.

Verzoeker ziet niet met welk concreet gedrag hij herhaaldelijk de openbare orde geschaad zou hebben. De bewering dat hij in het bezit was van drugs, wat trouwens uitdrukkelijk door hem betwist wordt, volstaat hoegenaamd niet om zulke bewering te staven.

Aldus heeft het Bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie- bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend, evenals zijn materiële motivatieplicht.

Hoe dan ook, het behoort tot de Rechter de legaliteit of illegaliteit van een bestuurshandeling die een schade berokkend heeft na te gaan, zelfs indien het Bestuur over een discrétionnaire bevoegdheid beschikt (zie Cass. 07/11/1975, RCJB, 1977, 417 en Cass. 20/09/1982, Pas., 1983, I, 91), bij toepassing van art. 159 van de Grondwet.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifest foutieve appreciatiebevoegdheid, is totaal onevenredig en onzorgvuldig voorbereid, zonder rekening gehouden te hebben met alle nuttige aangebrachte elementen, en vindt nergens daadwerkelijk steun in het administratief dossier.

Wat nu betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, is deze beslissing een accessoire van de hoofdbeslissing van niet-verlengen van de verblijfsvergunning en is als dusdanig behept met dezelfde schending als de hoofdbeslissing."

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het synthesesedocument uit het administratief dossier toe. Per aangetekend schrijven van 17 september 2013 vulde verzoeker zijn verzoekschrift aan met een brief van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen van 9 september 2013.

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

(...)

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

(...)

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

(...)”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 13 januari 2012 instructie gaf aan de diensten van de stad Antwerpen om aan verzoeker een BIVR “*tijdelijk verblijf*” af te leveren, geldig voor de duur van 12 maanden vanaf de afgifte van het document en dit in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een BIVR dat geldig was van 11 mei 2012 tot 9 april 2013. Met betrekking tot de verlenging van zijn verblijf werden volgende bewijsstukken gevraagd:

“(...)”

- een recent standaard medisch getuigschrift opgesteld conform het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 en andere medische rapporten, die de evolutie van deze ziekte, haar graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling preciseren.

- een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling (tenzij betrokkene arbeidsongeschikt is, want dient aangetoond te worden dmv een medisch attest);

- een recent bewijs dat betrokkene geen nieuwe inbreuken tegen de openbare orde pleegde.

(...)”

Op 27 maart 2013 diende verzoeker bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in om verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Verzoeker voegde hierbij een standaard medisch getuigschrift en een attest van arbeidsongeschiktheid.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 juni 2013 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn verzoek tot verblijfsverlenging. In deze beslissing wordt niet alleen verwezen naar de eerdere veroordelingen van verzoeker, maar wordt tevens het volgende gesteld: *“Gezien deze feiten werd aan betrokkene uitdrukkelijk meegedeeld (zie instructies tot machtiging tot tijdelijk verblijf d.d. 13.01.2012) dat een verlenging van zijn verblijf medeafhankelijk was van eventuele nieuwe inbreuken tegen de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 22.02.2012 door de politie van Antwerpen werd opgepakt voor bezit van drugs (PV AN.60.LB.025/05/12). Betrokkene heeft met zijn gedrag herhaaldelijk de openbare orde geschaad en de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf niet gerespecteerd. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”*

3.9. In zijn middel stelt verzoeker dat het proces-verbaal van 22 februari 2012 niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden en dat verder onderzoek had moeten worden gevoerd naar de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het opstellen van dit proces-verbaal. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij zijn aanvraag om verlenging een bewijs had toegevoegd waaruit blijkt dat hij geen nieuwe inbreuken tegen de openbare orde had gepleegd. Zowel uit het administratief dossier als uit het stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde (verzoekschrift, bijlage 3), blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 15 april 2013 telefonisch contact opnam met de Federale Politie om na te gaan of verzoeker in 2012 nog feiten van openbare orde heeft gepleegd en dat hij in de Algemene Nationale Gegevensbank gekend is voor één feit, namelijk het bezit van drugs (cannabis) op 22 februari 2012 te Antwerpen. Verzoeker betwist weliswaar dat hij in het bezit was van drugs, maar uit niets blijkt dat hij zou hebben getracht om zijn beweerde onschuld aan te tonen. In elk geval staat vast dat er een proces-verbaal werd opgesteld dat geldt als bewijs van de erin opgenomen feiten. Op grond van deze informatie kon de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid afleiden dat verzoeker een inbreuk op de openbare orde had gepleegd en bijgevolg de voorwaarden die aan zijn verblijf waren gesteld, niet had gerespecteerd. De niet-naleving van de voorwaarden maakt dat geen gunstig gevolg kon worden verleend aan zijn vraag om zijn tijdelijk verblijf te verlengen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen leggen noch de motiveringsplicht, noch het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel het bestuur de verplichting op om het proces-verbaal toe te voegen aan het administratief dossier of om een onderzoek te voeren naar de feitelijke omstandigheden die aan de basis lagen van het proces-verbaal. Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat het bezit van drugs relatief weinig ernstig is en dat het slechts ging om een vereenvoudigd proces-verbaal, zoals blijkt uit het stuk dat hij op 17 september 2013 per aangetekend schrijven overmaakte. De beweringen van verzoeker doen echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker de voorwaarden die aan zijn tijdelijk verblijf werden gesteld niet heeft nageleefd, waardoor hij op grond van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet kon besluiten om verzoeker de verlenging van zijn verblijf te weigeren en het bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

3.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening is gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen die niet in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel aangetoond. Er is evenmin sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt als volgt:

“Er werd gevonnis in een arrest nr. 14397 gewezen door de RvV op 25/07/2008 dat een verwijdering-maatregel t.a.v. een vreemdeling, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, art. 3 EVRM schendt wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de door verzoeker ingeroepen ziekte een reëel risico met zich brengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Eveneens oordeelde de Raad van State op 19/12/1997 (nr. 70443) dat een weigeringbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, het risico op een mensonterende behandeling niet kan uitsluiten en art. 3 EVRM schendt.

In casu werd de aangevochten beslissing genomen zonder nagegaan te hebben welke weerslag de onderbreking van de medische verzorging zou hebben op de gezondheid van verzoeker, vooral nu eerder wel aangenomen werd dat hij een mensonterende behandeling riskeert omwille van gemis aan adequate behandeling in zijn herkomstland.

De mensonterende behandeling door tegenpartij is des te erger gelet op de waarschuwing van de behandelende geneesheer, nu tegenpartij zelf toegegeven heeft dat de aangehaalde aandoeningen een ernstig risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.”

3.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

3.13. Het middel dat gestoeld is op de schending van voormelde verdragsbepaling is uit zijn aard gericht tegen de verwijderingsmaatregel. Verzoeker stelt in wezen dat in de beslissing niet werd nagegaan welke de gevolgen zijn op zijn medische toestand terwijl eerder aangenomen werd dat hij om die reden een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

3.14. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 18 april 2013 een nota werd opgemaakt ten behoeve van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin met betrekking tot de medische elementen het volgende werd gesteld:

"De arts heeft in haar (voorlopig) advies verlenging aan dat de medische problematiek van betrokkene actueel is, en hij heden nog steeds medische zorgen krijgt. Deze zorgen zijn beschikbaar in het herkomstland.

Betrokkene heeft tevens nood aan niet-permanente, ondersteunende aanwezigheid van familieleden.

Echter, de ouders van betrokkene (OV 5646422) verblijven legaal in België. De oudere broer van betrokkene verbleef zeker tot het voorjaar van 2011 in ons land (positieve politiecontrole); momenteel is er onzekerheid over zijn verblijfplaats.

De noodzakelijke ondersteunende aanwezigheid van familieleden in Armenië is bijgevolg niet gegarandeerd."

3.15. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkte zich bij het nemen van de beslissing tot de vaststelling dat het regelmatig verblijf van verzoeker verstreken is sedert 9 april 2013.

3.16. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Er is geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM, gezien uit het advies van de arts-adviseur d.d. 11 juni 2013 blijkt dat de noodzakelijke zorg voor verzoeker aanwezig is in Armenië."

3.17. De Raad treedt verzoeker bij waar hij meent dat geen rekening werd gehouden met zijn medische toestand. De verwijzing in de nota met opmerkingen naar het advies van de arts-adviseur, waarbij overigens blijkt wordt gegeven van een zeer selectieve lezing van de beschikbare informatie, kan niet in de bestreden beslissing worden teruggevonden, waardoor dit als een a posteriori-motief dient te worden beschouwd. Zelfs indien de medische zorgen beschikbaar zouden zijn, wordt in het bevel nergens ontkracht waarom er in hoofde van verzoeker geen risico zou bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de noodzakelijke ondersteunende aanwezigheid van familieleden in zijn land van herkomst niet kan worden gegarandeerd, zoals blijkt uit de hierboven weergegeven nota van 18 april 2013 (zie punt 3.14).

3.18. Het bevel werd niet op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Voor zover het beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op de beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verblijfsverlenging, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Voor zover het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot niet-verlenging van het BIVR.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN